

Het is met het koninkrijk van de hemel als met een landheer die er bij het ochtendgloren op uit trok om dagloners voor zijn wijngaard te zoeken. Nadat hij met de arbeiders een dagloon van een denarie overeengekomen was, stuurde hij hen naar zijn wijngaard. Drie uur later trok hij er opnieuw op uit, en toen hij anderen werkloos op het marktplein zag staan, zei hij ook tegen hen: "Gaan jullie ook maar naar de wijngaard, de betaling zal rechtvaardig zijn." En ze gingen erheen. Rond het middaguur ging hij er nogmaals op uit, en drie uur later weer, en handelde als tevoren. Toen hij tegen het elfde uur van de dag nog eens op weg ging, trof hij een groepje dat er nog steeds stond. Hij vroeg hun: "Waarom staan jullie hier de hele dag zonder werk?" "Niemand wilde ons in dienst nemen," antwoordden ze. Hij zei hun: "Gaan jullie ook maar naar de wijngaard."

Toen de avond gevallen was, zei de heer van de wijngaard tegen zijn rentmeester: "Roep de arbeiders bij je en betaal hun het loon uit. Begin daarbij met de laatsten en eindig met de eersten." En zij die er vanaf het elfde uur waren, kwamen naar voren en kregen ieder een denarie. En toen zij die als eersten waren gekomen naar voren stapten, dachten ze dat zij wel meer zouden krijgen. Maar ook zij kregen ieder die ene denarie. Toen ze die in handen hadden, gingen ze bij de landheer hun beklag doen: "Die laatsten hebben één uur gewerkt en u behandelt hen zoals u ons behandelt, terwijl wij het onder de brandende zon de hele dag hebben volgehouden." Hij gaf een van hen ten antwoord: "Beste man, ik behandel je toch niet onrechtvaardig? Je hebt toch ingestemd met het loon van één denarie? Neem dan aan wat je toekomt en ga. Ik wil aan die laatsten nu eenmaal hetzelfde betalen als aan jou. Of mag ik met mijn geld niet doen wat ik wil? Zet het kwaad bloed dat ik goed ben?" Zo zullen de laatsten de eersten zijn en de eersten de laatsten.'

Deze parabel zorgt altijd voor een boeiende discussie. Zouden wij ook niet reageren zoals de werkers van het eerste uur? "Wie maar één uur gewerkt heeft, moet toch zo veel niet verdienen als wie *het onder de brandende zon de hele dag hebben volgehouden*. Dat is toch rechtvaardig, en bovendien kweek je op de manier van die landheer luie dagloners en profiteurs."

De landheer denkt echter anders. Hij geeft aan elke dagloner evenveel: een denarie, zoals overeengekomen was. Dat is pas rechtvaardig voor hem. Hij stelt nauwelijks een vraag: "*waarom staan jullie hier de hele dag zonder werk?*" Het antwoord "*niemand wilde ons in dienst nemen*", brengt niet veel duidelijkheid. De landheer oordeelt niet over de dagloners.

Die landheer toont ons wie God is. Voor hem is rechtvaardigheid vooral gekoppeld aan gerechtigheid: elke mens moet tot zijn recht kunnen komen. Een denarie is niet alleen het loon voor een dag werk, het is ook het geld dat nodig is om te leven. De naam 'Jahwe' betekent: 'ik ben er en ik zal er zijn voor jou'. God is er voor elke mens en geeft wat nodig is om te kunnen leven. Het geloof in Gods aanwezigheid – 'ik ben er en ik zal er zijn' – is de grond voor het vertrouwen, dat Hij ons wil geven wat wij nodig hebben.

De parabel maakt ons duidelijk dat God anders denkt dan wij, mensen. "*Mijn plannen zijn niet jullie plannen, en jullie wegen zijn niet mijn wegen*" zegt Hij via de profeet Jesaja (55, 8).

Wij dromen ons wel eens een God die geeft wat wij vragen, wat wij graag hebben. En als dat niet lukt, gaan wij twijfelen. Soms

besluiten mensen dan dat God niet bestaat, want God doet niet wat wij vragen.

Ons beeld van God is bepalend voor onze manier van bidden. In zijn boekje 'Met open handen' (Lannoo 1988) maakte Henri Nouwen onderscheid tussen kleingelovig en hoopvol gebed.

Het kleingelovig gebed spreekt wensen uit waarvan we een onmiddellijke vervulling verwachten. Het is als een brief naar de Sint, waarin een kind vraagt wat het graag wil krijgen. Wanneer dat gebed niet verhoord wordt, volgt er ontgoocheling en soms ook verbittering. Mensen denken: "het heeft geen zin in God te geloven en tot Hem te bidden, want Hij luistert toch niet naar mij".

Het hoopvol gebed drukt het geloof uit in de nabijheid van God, die 'goed' is en die zijn naam 'ik ben er en ik zal er zijn voor jou' niet zal verloochenen. Zoals de landheer in de parabel vraagt: "*zet het kwaad bloed dat ik goed ben?*", zo vraagt God ons: "heb je er vertrouwen in dat ik goed ben en dat ik je nooit in de steek zal laten?" Dat hoopvol gebed blijft niet steken bij onze concrete verlangens. We kunnen met die concrete verlangens wel naar God gaan, om ons hart uit te storten. We kunnen Hem echter niet verantwoordelijk stellen voor de vervulling van onze verlangens.

En dan is het goed te beseffen dat God anders is en denkt dan wij. Hij is ons nabij en geeft ons leven. Daar mogen wij ten volle op vertrouwen. Zo kunnen we in situaties die we als ongunstig aanvoelen, positieve mogelijkheden ontdekken. Dat vertrouwen in God doet ons zelfs verder kijken dan de dood. God trekt onze kijk op het leven open.

In het Licht van Gods Woord

God,
uw wegen zijn anders dan onze wegen
en uw wegen zijn ondoorgrondelijk voor ons.

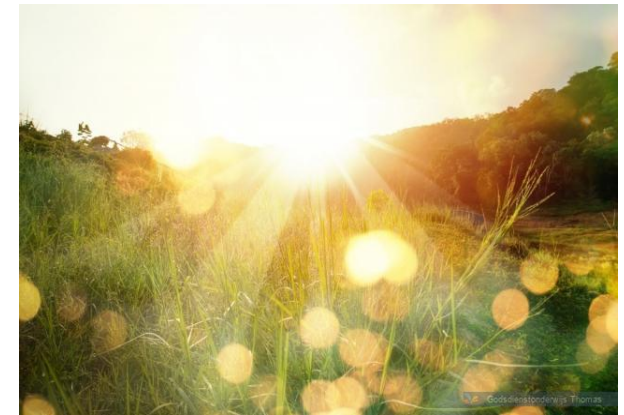
Soms hebben wij het er moeilijk mee,
als ons leven anders verloopt
dan wij verlangen.
Heb dan begrip voor onze twijfels.

Help ons te zien
op welke manier Gij er zijt voor ons
en hoe Gij ons draagt door moeilijke tijden.

Moge onze kijk op ons leven
opengetrokken worden
en ons vertrouwen groeien
dat Gij 'goed' zijt voor ons
en ons nooit in de steek zult laten.

Amen.

Foto: Godsdienstonderwijs Thomas

God is anders